Sidsel Keibel Bloms prædiken 17. søndag efter trinitatis

Taler
Sidsel Keibel Blom
Præst

Dato
27. september 2026

Sted
Jerne Kirke, Esbjerg

Omstændigheder
Prædikentekst
Markusevangeliet kapitel 2, vers 14-22

Salmer
Nr. 392 – 289 – 89 – 46 – 14

Og lægge os levende lovsang i munden
Guds Ånd fra det høje vil være vor tolk

Vi burde ikke synge *Vi sidder i mørket, i dødsenglens skygge.* Den passer ikke til årstiden, er en adventssalme, og advent er det jo ikke endnu. Men den har dén strofe... Som gentager salmistens ord, og som passer så godt til dagens tema: Lægemidler, frelse, befrielse... en chance til... Håbet om, at *Gud* bryder ind... og *lægger os levende lovsang i munden*. Som Han gjorde ved salmisten. Gud *lagde mig en ny lovsang i munden*.

Det er et stærkt billedsprog, til for at beskrive, når der sker noget, der er så godt, at hjertet ikke kan rumme det, og munden bryder ud i sang, og bægeret flyder over. Så må tilværelsen besynges! Som det skete for Jens Rosendal, da et nyt liv brød ud i ham som forår:

Jeg stormed ud og købte øl / ja, vinterens gamle stive føl / fór ud på grønne enge.

Vor Herre bød ind til fest! Brød ind i hans liv, og gjorde det nyt. Og den mulighed, for at Gud bryder ind i vores liv, verden, virkelighed, som en tyv... *Det nærer vort håb, og det bærer vor glæde.*

I evangeliet i dag bryder Jesus ind i tolderen Levis gamle liv og gør det nyt. Vi hører i den forbindelse én af Det Ny Testamentes smukkeste sætninger

overhovedet:

De raske har ikke brug for læge, det har de syge. Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere.

Tænk, hvis det kun var synderen i os, der bød Jesus indenfor til middag. Dén i os, der har brug for lægehjælp. Ikke ofret, men gerningsmanden. Mørket, skavankerne, karakterbristene.

For de raske hár jo ikke brug for læge, det har de syge. Det syndige, og ikke det retfærdige. I den lutherske tradition ser vi det egentlig sådan, at vi alle er begge dele på én gang. Ikke enten en synder eller en retfærdig, men både og. Vi har begge dele i os, vi er **sammensatte**.

Det er Martin Luthers måske mest kendte sætning. *Simul justus et peccator*, på én gang synder og retfærdig. Den omskrev Christian Hjortkjær for nylig med en psykolog. Sagde: *Inderst inde er vi allesammen rigtig langt ude*.

Og sådan set ... ér vi vel alle sammen syge. *Alle har sit*.
Det er det i os, Jesus i dag vil ind til, og besøge. Han er kommet for at helbrede, ikke for at bekræfte os i alt det, vi sagtens kan bekræfte os selv i.

*

Sørine Gotfredsen blev engang spurgt, om mennesket *inderst inde* er godt eller ondt. Hun mente, at vi dybest set er onde. Ellers så verden anderledes ud. Nu vi bliver fattigere og hårdere, og mere præget af kriser, er det klart, at Sørine får mere og mere opbakning i den tro. Og man kan da overveje, om hun hár ret – om det er dét, Jesus "egentlig" siger i dag. At inderst inde er vi *mere* syge end raske – og at Gud har sendt ham som læge.

Vi kommer i tanke om syndefaldsberetningen, den første overtrædelse af Guds vilje i Paradisets have og tænker over, om denne første synd var et tegn på, hvordan vi "i virkeligheden er". Vores selviske motiver og instinktive behov for at gå egne veje. Men... Der er bare dét ved den historie, at inden vi dømmer mennesket som ondt, skal vi have dét inden syndefaldet med. Skabelsesberetningen, inden vi fik denne Pandoras æske af en menneskelig bevidsthed; evnen til at skelne mellem godt og ondt.

Inden da står der, at Gud skabte Himlen og Jorden, og så, at det var *godt.*

Gud sagde: Der skal være lys! Og der blev lys. Og Gud så, at lyset ***var godt*** *og skilte lyset fra mørket. ... Gud kaldte det tørre land "jord" og ... vandet ... hav, og Gud så,* ***at det var godt****. Gud sagde "jorden skal grønnes" og skabte planter og frugttræer og så, at det* ***var godt****.* Sol og måne og stjerner, *og så at* ***det var godt****.* Fisk og dyr i en kæmpe vrimmel... *og så, at det var* ***godt****.* Og menneskene. **I sit billede**. Og om dem står der: At Han velsignede dem.

Der er berøring, blik, ansigt og et lyttende øre i det. Godkendelse, opbakning, følgeskab. At velsignes er at tages ind, i familien; i stammen, i favnen.

Så er vi inderst inde onde eller gode? Syge eller raske? Syndere eller retfærdige?

Luther reformerede som sagt vores kirke med ordene om, at vi er **begge dele**. Simul justus et peccator. På én gang syge og raske; på én gang syndere og retfærdige.

Ikke hele, men delt i to. I lys og mørke, i sandhed og løgn, i kød og ånd, i timelighed og evighed. Men det er synderen, og ikke den raske, Jesus helst vil besøge i dag. Det, der ikke er godt i forvejen. For hvorfor tale til det gode? Hvorfor bekræfte det selvbekræftende? Hvis evighed er at heles fra sorg, smerte, uret og destruktivitet ... så er det vel godt at vide om sig selv, hvad man gerne vil af med, og komme til ham med det, og følges med ham i det.

*

Var tolderen Levi inderst inde god eller inderst inde ond? Han var nok lidt af det hele. Jesus talte til det gode i ham, og vakte så meget tillid, at Levi lukkede ham ind "i sit hus". Delte sit daglige brød med ham.

Den handling fik det onde til at bryde ud i dem, der mente at have forstand på det gode... Og de retfærdige er også *os*. Vi gør det jo selv. Dømmer.
Det kan man tale meget om, men pointen for nu er, at Jesus i dag taler til dét i dig, der er under dine moralske domme. Og siger: *Alle har sit*.

Det ser vi ind i, i de her dage, hvor mørket tager til. Slutningen af trinitatistiden, efter høsten, hvor vi går mod kirkens nytår, *advent*. Den tid, hvor vi komtemplerer over tidernes ende som det øjeblik, hvor alt skal blive nyt. Hvor vi lægges nye lovsange i munden; hvor der kommer ung vin på nye sække! Det er godt at vide, hvad man gerne vil forlade. Hvad man ikke på egen hånd er i stand til at forlade – at øve sig i at bede Gud om hjælp. *Forlad os vor skyld*... Du, som ikke kom for at kalde retfærdige, men syndere.

Lov og tak og evig ære være Dig, vor Gud. Fader, Søn og Helligånd. Du, som var, er og bliver én sand, treenig Gud. Højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.

Kilde
Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
17. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/sidsel-keibel-bloms-praediken-17-sondag-efter-trinitatis